

Účinkují

Johann:	Michal Stránský
Norman:	Petr Kopáček
Lawrence:	Nikolas Dimitriadis
Rosemary:	Zuzana Samsonová
Frederik:	Josef Jaroš
Hugo:	Aňa Šmídová
Elvíra:	Mary Nováková
Budoucí generace:	Mária Šviríková
Kant'hulhu:	Diana Štainerová
Divka s kartónem:	Karolína Zapalačová
Druhé housle:	Květa Houdková

Připravili

Scénář a režie:	Michal Stránský
Kulisy a rekvizity:	Jana Matiščíková
Grafický design:	Ivo Pezlar
Produkce:	Kateřina Fafílková
Management:	Josef Petrželka

Kočovná filosofická divadelní společnost při katedře filosofie FF MU
uvádí etické hororové klišé



MACABRE!



26. 10. 2014,
Zámek Lanškroun

MACABRE! aneb Tajemství loňských státnic

Studenti odkládají prázdné lahve od piva a přerušují hru Aktivit, protože Johnny vypadl zpoza dveří se sekerou zaraženou do hlavy. Vyměňují si vystrašené pohledy, zatímco scénu dokresluje rozčilený zvuk houslí a za oknem číhá vrah... Možná si přeci jen neměli tu chatu pronajímat.

To je klišé.

Studenti se nemohou shodnout na tom, zda lze racionální cestou změnit své morální intuice. Souhlasí, že obětovat jednoho a zachránit tím deset jiných je rozumné, ale hodili by tlustého muže pod kola jedoucího vlaku? Je věta „šťěstí je dobré“ tautologická? A za jakých okolností je morálně přípustné sníst svého psa?

To je taky klišé.

Klišé jsou uklidňující, proto je lidé mají tak rádi. V knihách, ve filmech, při cestě do práce... i ve filosofii. A když se klišé z naturalistické etiky spojí s klišé(mi) z naturalistických hororů — vznikne MACABRE!, nová hra Kočovné filosofické divadelní společnosti!

Je to hra o krvi, strachu a samoučelné brutalitě, páchané na studentech filosofie. Ovšem též je to hra o morálních dilematech, distribuci viny a o empirických zákoutích etiky.

Je to nefalšované divadelní filosofické gore–slasher giallo. Je to šestákový horor od Universalu. Je to něco, co uteklo Lovcraftovi ze snu! Vrazi, žháři, psychopati! Monstra, vlkodlaci, Kant! Pravá umělá krev! Dramatický hudební doprovod! Důvěrně známé, jenže naruby!

Je to klišé!

Pro pohodlí té přičetnější části obecnstva uvádíme krátké vysvětlení hlavních filosofických klišé, ve hře použitých.

Oxytocin: Z etického hlediska hrozně zajímavý hormon. Podílí se, stranou teď orgasmů a stimulace dělohy, také na tom, že si jako lidé víc věříme a máme se rádi. Vliv hormonů, jako je oxytocin, inspiruje k nepříjemné otázce, zda to, jestli jsme dobří či špatní, není předem rozhodnuto naším biochemickým nastavením.

Kategorický imperativ: Znáte to — „jednej tak, aby se maxima Tvého jednání mohla stát obecným přírodním zákonem“. Tato Kantova duchaplnost je stálým exponátem ve sbírce takzvané deontologie, tj. názoru, že člověk by měl jednat morálně, protože je to jeho povinnost, nikoliv protože z toho plyne něco dobrého. Kategorický imperativ strašil etiky až do dvacátého století a některé straší dodnes.

Maximační utilitarismus: Názor, že člověk by měl jednat tak, aby jeho jednání přineslo co největší užitek pro co nejvíce lidí. Všimněte si, že se jedná o něco úplně jiného, než je kategorický imperativ! No fakt! Tento postoj je s oblibou používán k obhajování liberalistických tezí, ale v podstatě se jím dá obhájit ledasco.

Bonobo: Šimpanz, kterého pro filosofii objevil Frans de Waal. Ilustroval na něm, že když na to přijde, i zvířátka se k sobě chovají tak nějak morálně. Tento fakt poněkud ubírá na působivosti názoru, že mravně může jednat pouze racionální bytost, neškuli přímo bytost privilegovaná Bohem.

Věžňovo dilema: Takové udělátko z teorie her — hra s nenulovým součtem, při níž dva a více hráčů mohou a nemusí spolupracovat a jsou či nejsou za to potrestáni. Na téhle hře se nejlépe ukazuje, jaké je kdo hovado.

Trolley Problem: Snad až příliš slavný myšlenkový experiment P. Footové. Obětovali byste život jednoho člověka, abyste zachránili životy pěti jiných? Řekněme, kdybyste mohli odklonit splašený vlak z jedné koleje (pět nešťastně situovaných ubožáků) na druhou (jeden nešťastně situovaný ubožák), udělali byste to? Vážně? No já vám věřím. Ale co kdybyste museli v zájmu zastavení vlaku a zachránění pěti lidí na ty koleje někoho strčit? Aha? A přitom, je ve výsledku nějaký rozdíl?

Budoucí generace: Zajímavý problém. Tak máme se o ně zajímat, anebo po nás potopa?